

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Agnieszka Wiercińska – Bałaga

Protokolant Renata Bleichert

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2014 r. w Zgorzelcu

sprawy z wniosku K. S. PESEL (...), P. M. PESEL (...), Z. Z. PESEL (...), A. M. (1) PESEL (...)

przy udziale Gminy B.

o zasiedzenie

postanawia:

1. stwierdzić, że wnioskodawcy K. S., P. M., Z. Z. i A. M. (1) nabyli w udziałach po ¼ części każde z nich prawo własności niezabudowanych nieruchomości rolnych położonych w J. w postaci działek gruntu o numerach ewidencyjnych : (...) o powierzchni 0,19 ha, (...) o powierzchni 0,1482 ha, (...) o powierzchni 0,4381 ha i (...) o powierzchni 2,51 ha to jest o łącznej powierzchni 3,29 ha nieposiadających urzędzonej księgi wieczystej przez zasiedzenie z dniem 2 stycznia 1985 roku,
2. stwierdzić, że wnioskodawcy K. S., P. M., Z. Z. i A. M. (1) nabyli w udziałach po ¼ części każde z nich prawo własności działki gruntu o numerze ewidencyjnym (...) o powierzchni 0,1164 ha położonej w J. dla której Sąd Rejonowy w Zgorzelcu prowadzi Księgę Wieczystą nr (...) przez zasiedzenie z dniem 2 października 2005 roku,
3. stwierdzić, że każda ze stron ponosi koszty związane z jej udziałem w sprawie.

Sygn. akt Ns 621/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy K. S., P. M., Z. Z. i A. M. (1) w sprawie przy udziale Gminy B. wnieśli o stwierdzenie, że nabyli przez zasiedzenie prawo własności nieruchomości gruntowych oznaczonych jako działki o numerach ewidencyjnych (...) położonych w J. o powierzchni 3,29 ha oraz działki nr (...) o powierzchni 0,1164 ha położonej w J., dla której Sąd Rejonowy w Zgorzelcu prowadzi księgę wieczystą nr (...) oraz zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawców zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania wnioskodawcy przytoczyli, że są samoistnymi posiadaczami nieruchomości gruntowych oznaczonych jako działki o numerach ewidencyjnych (...) położonych w J. o powierzchni 3,29 ha, dla których nie jest urzędzona księga wieczysta oraz działki nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Zgorzelcu prowadzi księgę wieczystą nr (...), stanowiących własność Gminy B., a znajdujących się w samoistnym posiadaniu od 1949 r. ich ojca A. M. (2), a od jego śmierci tj. od 31 lipca 1975 r. w ich wspólnym posiadaniu. Wnioskodawcy od śmierci ojca wspólnie na tych nieruchomościach gospodarowali, utrzymywali nieruchomość i pracowali w gospodarstwie, a sąsiedzi uważali ich za właścicieli nieruchomości, także właściciel nieruchomości nie podejmował względem nich żadnych działań prowadzących do odzyskania ich posiadania.

W odpowiedzi na wniosek (k 60-61) uczestniczka postępowania Gmina B. wniosła o oddalenie wniosku i zasądzenie na jej rzecz od wnioskodawców zwrotu kosztów postępowania.

Zarzuciła, że nie jest właścicielem działek o numerach ewidencyjnych (...) położonych w J. o powierzchni 3,29 ha, a tym samym w odniesieniu do tych nieruchomości nie powinna być stroną postępowania. Natomiast co do stanowiącej jej własność działki nr (...) o powierzchni 0,1164 ha położonej J., dla której Sąd Rejonowy w Zgorzelcu prowadzi księgę wieczystą nr (...) podniosła, że wnioskodawcy nie wykazali, aby dokonywali opłat za działki objęte wnioskiem, a dołączone do wniosku dokumenty nie potwierdzają twierdzonych przez wnioskodawców okoliczności, wobec czego wniosek jako bezpodstawny powinien być oddalony.

Na podstawie art.609§1 kpc Sąd wezwał do udziału w sprawie zainteresowanych co do nieruchomości w postaci działek gruntu o numerach ewidencyjnych (...) położonych w J. o powierzchni 3,29 ha przez ogłoszenie. W terminie 3 miesięcy od daty opublikowania ogłoszenia nikt się nie zgłosił do udziału w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dla działki gruntu nr (...) o powierzchni 0,1164 ha położonej J. Sąd Rejonowy w Zgorzelcu prowadzi księgę wieczystą nr (...), w której dziale II jako jej właściciel wpisana jest Gmina B..

(dowód: wydruk treści księgi wieczystej nr (...) k 13-48; wypis z rejestru gruntów nr (...); wyrys z mapy ewidencyjnej k 12)

Księga wieczysta dla tej nieruchomości została urządzona w dniu 1 października 1993 r. na wniosek Gminy B. w związku z nabyciem przez nią z mocy prawa na podstawie decyzji Wojewody (...) z 10 września 1993 r. znak GGgt-(...) prawa własności działki gruntu nr (...) położonej w J.. W dniu 8 czerwca 1999 r. w miejsce działki o numerze (...) położonej w J. na podstawie wyciągu ze zmian gruntowych wpisano działki o numerach:(...)

(dowód: akta księgi wieczystej nr (...), a w szczególności: decyzja Wojewody (...) z 10.09.1993 r. wraz ze spisem inwentaryzacyjnym k 4-5 tych akt, zawiadomienie o wpisie z 5.11.1993 r. k 6 tych akt, zawiadomienie o wpisie z 23.06.1999 r. k 39 tych akt)

Działki gruntu o numerach ewidencyjnych (...) położone w J. o powierzchni 3,29 ha, nie posiadają urzędzonej księgi wieczystej. Od chwili założenia aktualnie obowiązującego operatu ewidencji gruntów, tj. od 1961 r. w odniesieniu do nich w ewidencji gruntów ujawniono samoistne posiadania na rzecz A. M. (2)- ojca wnioskodawców. Działki te nie wchodzą w skład zasobu nieruchomości Skarbu Państwa, ani nie były komunalizowane na rzecz Gminy B..

(dowód: wypis z rejestru gruntów k 10; wyrys z mapy ewidencyjnej k 12; pismo Starostwa Powiatowego w Z. z 11 grudnia 2013 r. k 68)

A. M. (2) objął w samoistne posiadanie co najmniej od 1950 r. gospodarstwo rolne położone w J., obejmujące działki gruntu o numerach ewidencyjnych: (...) Prowadził na nich własne gospodarstwo rolne, mieszkał tam z rodziną, uprawiał ziemię i hodował zwierzęta gospodarskie. Nikt nie kwestionował jego uprawnień właścicielskich co do przedmiotowych nieruchomości. Po jego śmierci, tj. od 31 lipca 1975 r. przedmiotowe nieruchomości rolne były w posiadaniu jego dzieci – wnioskodawców K. S., P. M., Z. Z. i A. M. (1), którzy wspólnie na nich gospodarowali, opłacali za nie podatek rolny, utrzymywali i wykonywali uprawnienia właścicielskie, czego nikt nie kwestionował. Wnioskodawcy w udziałach po 1/4 części są spadkobiercami ustawowymi A. M. (2), po którym do chwili obecnej nie przeprowadzono postępowania o stwierdzenie nabycia spadku.

(dowód: pismo Starostwa Powiatowego w Z. z 11 grudnia 2013 r. k 68; zaświadczenie Burmistrza Miasta i Gminy B. z 5.06.2013 r. k 8; zaświadczenie Burmistrza Miasta i Gminy B. z 14.08.1997 r. k 9; zeznania świadka S. K. k 103 verte; zeznania świadka J. Ł. k 103 verte; zeznania wnioskodawczyni Z. Z. k 104)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 172 kc w brzmieniu nadanym przez ustawę z 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy kodeks cywilny (Dz.U. nr 55 poz.321), obowiązującym od 1 października 1990 r. posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie).

Natomiast § 2 tego artykułu stanowi, iż po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Zasiedzenie to instytucja kodeksu cywilnego, która służy korygowaniu rzeczywistego prawa posiadania z istniejącym prawem własności, tzn. sankcjonuje trwający od dłuższego czasu faktyczny stan posiadania. Zasiedzenie wiąże się z utratą własności przez dotychczasowego właściciela, który nie otrzymuje od osoby nabywającej w drodze zasiedzenia nieruchomości żadnego wynagrodzenia, ani też ekwiwalentu. Zasiedzieć można tylko taką rzecz, która może być odrębnym przedmiotem własności. Przez zasiedzenie można nabyć własność nieruchomości gruntowej, budynkowej i lokalowej. Możliwe jest nabycie w drodze zasiedzenia służebności lub użytkowania wieczystego. Ze sformułowania art. 172 kc wynika, że do nabycia w drodze zasiedzenia prawa własności nieruchomości konieczne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek: samoistnego posiadania oraz upływu odpowiedniego okresu czasu, którego długość zależy od dobrej lub złej wiary posiadacza. Natomiast dobra wiara posiadacza nie jest samodzielną przesłanką nabycia własności nieruchomości tą drogą. Ma tylko takie znaczenie, że skraca termin zasiedzenia (aktualnie z trzydziestu do dwudziestu lat). Z art. 336 kc wynika, że posiadaczem samoistnym rzeczy jest ten, kto postępuje z rzeczą jak właściciel, o czym świadczą okoliczności dostrzegalne dla innych osób, wyrażając tym samym wolę wykonywania względem niej prawa własności. Posiadanie samoistne jest to takie posiadanie, w którym osoba będąca posiadaczem traktuje siebie jak właściciela i w odniesieniu do nieruchomości zachowuje się tak jak właściciel. Wykonywanie prawa własności w imieniu właściciela – czyli posiadanie zależne np. użytkowanie, najem, dzierżawa nigdy nie doprowadzi do nabycia nieruchomości przez zasiedzenie. Oddanie rzeczy we władanie innej osobie - posiadaczowi zależnemu (art. 337 kc) i dzierżycielowi (art. 338 kc) nie wyłącza posiadania samoistnego, gdyż może być ono wykonywane bezpośrednio przez posiadacza samoistnego lub za pośrednictwem innych osób (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2000 r., V CKN 164/00, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2002 r., III CKN 891/00). Jeśli chodzi o upływ czasu jako przesłankę zasiedzenia, to art. 172 kc przewiduje dla nieruchomości dwudziestoletni i trzydziestoletni termin zasiedzenia. Terminy te zostały wprowadzone przez ustawę z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 55, poz. 321 z późn. zm.); poprzednio wynosiły dziesięć lat i dwadzieścia. Te krótsze terminy stosuje się, gdy zasiedzenie nastąpiło przed wejściem w życie wyżej wymienionej noweli, tj. przed dniem 1 października 1990 r. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 1991 r., III CZP 73/90, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1993 r., II CRN 89/93). Jeśli bieg zasiedzenia rozpoczął się, ale nie zakończył przed tą datą, mają zastosowanie terminy dwudziestoletni i trzydziestoletni (art. 9 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r.). Do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed wejściem w życie kodeksu cywilnego (1 styczeń 1965 r.), odnoszą się art. XLI-XLII ustawy z 23.04.1964 r. przepisy wprowadzające kodeks cywilny (Dz.U. nr 16 poz.94 z późn. zm.).

Aby doszło do nabycia rzeczy przez zasiedzenie, posiadanie samoistne powinno trwać nieprzerwanie przez określony w ustawie czas. Należy zwrócić uwagę, że ciągłość posiadania ma dotyczyć nie w ogóle władztwa faktycznego, lecz władztwa mającego charakter posiadania samoistnego. Do oceny ciągłości posiadania odnoszą się zasady określone w przepisach dotyczących posiadania: w szczególności wyrażone w art. 340 kc domniemanie ciągłości posiadania oraz zasada, że przemijająca przeszkoda w wykonywaniu posiadania nie pozbawia go charakteru posiadania ciągłego. Poza tym obowiązuje zasada, że posiadanie przywrócone poczytuje się za nieprzerwane (art. 345 kc). Bieg terminu zasiedzenia co do zasady rozpoczyna się z dniem objęcia nieruchomości w posiadanie, tj. z dniem kiedy osoba zaczyna nieruchomość użytkować, chyba, że przepisy szczególne np. o charakterze międzyczasowym regulują tę kwestię odmiennie. Fakt ten trzeba jednak przed Sądem udowodnić przykładowo opłatami podatków, zaświadczeniem o wyjeździe właściciela, zeznaniami świadków. Do biegu zasiedzenia stosuje się odpowiednio przepisy o przedawnieniu roszczeń. Bieg terminu zasiedzenia przerywa każda czynność przed Sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju przed Sądem polubownym, przedsięwzięta w celu

dochodzenia ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczeń. Pojęcia dobrej i złej wiary posiadacza nie zostały w kodeksie cywilnym zdefiniowane. W dobrej wierze jest posiadacz, który pozostaje w błędnym, ale usprawiedliwionym okolicznościami przeświadczeniu, że przysługują mu prawa własności. W złej wierze jest posiadacz, który wie, że nie przysługuje mu prawo własności (np. korzysta z nieruchomości sąsiedniej wiedząc, że nieruchomość posiada innego właściciela) lub też przy dołożeniu należytej staranności powinien wiedzieć, że nie ma prawa własności. Z brzmienia art. 172 k.c. wynika, że dobra wiara posiadacza skraca czas zasiedzenia nieruchomości do dwudziestu lat. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 1971 r., I CR 302/71). Przy ocenie dobrej wiary u posiadacza nieruchomości decyduje chwila objęcia jej w posiadanie. Późniejsza zmiana świadomości posiadacza nie ma już znaczenia i nie uzasadnia przedłużenia terminu zasiedzenia do lat trzydziestu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2003 r., III CZP 35/03).

Do przesłanek skutecznego zasiedzenia własności nieruchomości należy władanie rzeczą jak właściciel przy woli władania jak właściciel (trzeba być tzw. posiadaczem samoistnym) Definicję posiadania zawiera art. 336 kodeksu cywilnego, który stanowi, iż posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten kto nią włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad rzeczą (posiadacz zależny). Oznaki zewnętrzne posiadania samoistnego muszą być bardzo wyraźne, muszą odzwierciedlać wolę posiadania samoistnego. Powinny być widoczne dla otoczenia. Jako przykład takowych można podać chociażby występowanie przed organami państwowymi w roli posiadacza samoistnego. Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się na temat zachowań stanowiących wyraz posiadania, które stanowią przesłankę prowadzącą do zasiedzenia. Posiadaniem takim jest niewątpliwie władztwo uzewnętrzniające się poprzez np.: uprawę ziemi, oddawanie działki w dzierżawę sąsiadom, płacenie za działkę podatków, ujawnianie swojego stanu posiadania w ewidencji gruntów (post. SN z 18 kwietnia 1997 r., III CKN 35/97, OSNC 1997/10/150), ponoszenie wydatków związanych z ubezpieczeniem budynków (post. SN z 23 lutego 1998 r., III CKN 384/97, OSNC 1998/10/164), zabudowywanie i rozbudowywanie budynków na gruncie. Warto zaznaczyć ponadto, że posiadaczem nieruchomości jest nie tylko ten, kto efektywnie wykonuje nad nią władztwo, lecz również ten, kto ma tylko możliwość wykonywania tego władztwa, choćby z tej możliwości nie korzystał (post. SN z 7 maja 1986 r., III CRN 60/86, OSNC 1987/9/138). Jeśli zaś chodzi o nieprzerwalność posiadania, to art. 340 kodeksu cywilnego wprowadza domniemanie ciągłości posiadania i stanowi, że niemożność posiadania wywołana przez przeszkodę przemijającą nie przerywa go.

Wnioskodawcy samoistność posiadania przedmiotowych nieruchomości rolnych położonych w J. wywodzili z okoliczności przejęcia go we władanie i wykonywanie uprawnień właścicielskich takich: jak zamieszkiwanie, uprawa roli, opłacanie podatku rolnego, utrzymywanie nieruchomości po śmierci ich ojca A. M. (2) w dniu 31 lipca 1975 r., a który wcześniej miał je w samoistnym posiadaniu od co najmniej 1950 r., wykonując tożsame uprawnienia właścicielskie w tym czasie, przy czym od 1961 r. fakt samoistnego posiadania przez A. M. (2) przedmiotowych nieruchomości został urzędowo poświadczony przez Starostwo Powiatowe w Z. (k 68).

Zdaniem Sądu całokształt zachowań do 31 lipca 1975 r. A. M. (2), a następnie wnioskodawców K. S., P. M., Z. Z. i A. M. (1) jako jego spadkobierców ustawowych, a mający niewątpliwie charakter posiadania jak właściciel, zagospodarowanie nieruchomości, użytkowanie jej z wyłączeniem innych osób, manifestowanie stosunku właścicielskiego wobec mieszkańców wsi (np. udzielanie zezwolenia na przejście przez grunt), w pełni potwierdzony zebrany w sprawie materiałem dowodowym, tak zeznaniami świadków, jak i dowodami z dokumentów, jednoznacznie wskazują na samoistny charakter tego posiadania. Przy czym uczestnik nie obalił domniemania samoistności posiadania z art. 339 kc, nie przeprowadzając w tym zakresie pomimo obciążającego go ciężaru dowodu z art. 6 kc dowodów, które pozwoliłyby na przyjęcie innego niż samoistne charakteru tego posiadania (por. postanowienie SN z 21.07.2006 r., sygn. III CSK 33/06, LEX nr 398427).

Kolejną sprawą istotną dla stwierdzenia nabycia nieruchomości przez zasiedzenie przez wnioskodawców jako następców prawnych A. M. (2) było dokonanie oceny, czy posiadanie było w dobrej wierze. Z całą pewnością okoliczności wejścia w posiadanie ich poprzednika prawnego co do spornej nieruchomości w 1950 r. budzą wątpliwości co do jego dobrej wiary. Wskazać w tym miejscu należy, iż art. 7 kc ustanawia domniemanie dobrej wiary. Domniemanie dobrej wiary posiadacza samoistnego nieruchomości z całą pewnością nie mogłoby być uznane za

podstawę do poczynienia tego rodzaju ustaleń w sytuacji, gdyby w okresie posiadania nieruchomości miała urzędzoną księgę wieczystą, w której byłaby wpisana jako właściciel nieruchomości osoba inna niż jej posiadacz, albowiem fakt ujawnienia prawa własności nieruchomości, dla której jest urzędzona księga wieczysta według Sądu wyklucza możliwość przyjęcia dobrej wiary. Nikt nie może się bowiem zasłaniać nieznajomością wpisów w księdze wieczystej, a w złej wierze- analogicznie do dyspozycji art. 6 ust.2 ustawy z 6.07.1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. nr 19 poz. 147 z póź. zm.)- jest ten kto wie albo wiedzieć powinien, że prawo własności nie przysługuje jemu, lecz innej osobie (zob. uchwała SN z 6.12.1991 r., sygn. III CZP 108/91, opublik. w OSNC 1992/4/48; postanowienie SN z 13.01.2000 r., sygn. II CKN 657/98, LEX nr 51060). Niewątpliwym jest jednak w tym przypadku, że księga wieczysta tylko dla jednej z nieruchomości stanowiących przedmiot wniosku- działki o numerze ewidencyjnym (...), jak wynika z odpisu z księgi wieczystej nr (...) została założona dopiero 1 października 1993 r., a zatem w chwili objęcia jej, ale też pozostałych nie posiadających urzędzonej księgi wieczystej nieruchomości przez A. M. (2) w 1950 r., a po jego śmierci 31 lipca 1975 r. przez wnioskodawców jako jego następców prawnych działek w posiadanie nie działała względem nich rękojmią wiary publicznej ksiąg wieczystych. Natomiast przyznawana przez wnioskodawców ich wiedza od co najmniej 1975 r. o braku prawa własności przysługującego A. M. (2), pozwala zdaniem Sądu przyjąć, że wówczas mogli oni lub powinni byli wiedzieć, że inna osoba i kto jest właścicielem tej nieruchomości, a podkreślić przy tym raz jeszcze należy, iż momentem decydującym dla oceny dobrej lub złej wiary posiadacza jest zgodnie z art.172 kc chwila objęcia nieruchomości w posiadanie, a późniejsza świadomość co do osoby właściciela nieruchomości posiadacza, która mogłaby mieć wpływ na zmianę dobrej wiary na złą wiarę nie ma wpływu na sposób liczenia terminu, po którym następuje stwierdzenie zasiedzenia. Z tych też względów Sąd przyjął, że posiadali wnioskodawcy, a wcześniej A. M. (2) samoistnie przedmiotowe nieruchomości w złej wierze.

W chwili objęcia nieruchomości w postaci działek o numerach (...) położonych w J., co do których bezspornie wobec nieustalenia osoby ich właściciela, a jednocześnie kategorycznego ustalenia, że nie stanowiły one wówczas własności państwowej, w posiadanie przez A. M. (2), tj. w 1950 r. kwestie zasiedzenia były regulowane przez obowiązujący wówczas dekret z 11.01.1946 r. Prawo rzeczowe (Dz.U. nr 57 poz.319 z póź. zm.), który w art.50 ustalał okres 20 lat dla posiadania w dobrej wierze oraz 30 lat przy złej wierze, jako okres po którym mogło nastąpić nabycie nieruchomości przez zasiedzenie. Z uwagi jednak na to, że w czasie biegu terminu zasiedzenia na rzecz A. M. (2) z dniem 1 stycznia 1965 r. weszła w życie ustawa z 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. nr 16 poz. 93), która to regulacja w art.172 kc przewidywała według jego pierwotnego brzmienia krótsze okresy zasiedzenia tj. 10 lat dla dobrej wiary i 20 lat dla złej wiary, kwestię biegu terminu zasiedzenia nieruchomości należało ocenić przy uwzględnieniu dyspozycji art. XLI przepisów wprowadzających kodeks cywilny. Zgodnie z §1 art. XLI przepisów wprowadzających kodeks cywilny do zasiedzenia, którego bieg (jak w niniejszym przypadku) rozpoczął się przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego, stosuje się od tej chwili przepisy tego kodeksu, dotyczy to w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie. Natomiast jeśli chodzi o sposób liczenia biegu tego terminu w myśl §2 art.XLI p.w. kc jeśli termin zasiedzenia według kodeksu cywilnego jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg zasiedzenia rozpoczyna się z dniem wejścia kodeksu w życie. Oznacza to, iż w niniejszej sprawie początek biegu terminu zasiedzenia nieruchomości przez A. M. (2) i jego spadkobierców- wnioskodawców, przy uwzględnieniu skróconych terminów z art.172 kc w pierwotnym brzmieniu(tj. odpowiednio 10 i 20 lat), należy liczyć od daty wejścia kodeksu cywilnego w życie , a zatem od 1 stycznia 1965 r., a nie od objęcia nieruchomości w posiadanie.

W tym stanie rzeczy wobec złej wiary wnioskodawców K. S., P. M., Z. Z. i A. M. (1), po doliczeniu zgodnie z art.176 kc okresu posiadania nieruchomości przez ich ojca A. M. (2) nabyli oni w udziałach po 1/4 części, posiadając działki gruntu nr (...) o łącznej powierzchni 3,29 ha położone w J. jako posiadacze samoistni z upływem 20 lat liczonych od dnia 1 stycznia 1965 r., a więc z dniem 2 stycznia 1985 r. (art.172 kc w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy kodeks cywilny (Dz.U. nr 55 poz.321) w zw. z art.112 zd.1 kc).

Jeśli chodzi o ustalenie chwili, z którą nastąpiło nabycie własności działki nr (...) położonej w J. przez wnioskodawców K. S., P. M., Z. Z. i A. M. (1) w częściach równych tj. po 1/4 części przez zasiedzenie decydujące znaczenie ma art.10 ustawy z 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny (Dz.U. nr 55 poz.321), zgodnie z którym jeśli przed dniem wejścia w życie tej ustawy istniał stan, który według przepisów dotychczasowych wyłączał zasiedzenie nieruchomości,

a według przepisów obowiązujących po wejściu w życie tej ustawy prowadzi do zasiedzenia, zasiedzenie biegnie od dnia wejścia w jej życie (tj. 1 października 1990 r.); jednakże termin ten ulega skróceniu o czas, w którym powyższy stan istniał przed wejściem w życie ustawy. W tym miejscu wskazać należy, że nieruchomości państwowe (a więc także działka gruntu 127/4 stanowiąca przedmiot wniosku, przed jej komunalizacją na rzecz aktualnego właściciela-Gminy B.) ustawowo zostały wyłączone od zasiedzenia przez ustawę z 14.07.1961 r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach (Dz.U. nr 32 poz.159), a następnie przez art.177 kc i wyłączenie to trwało do 30 września 1990 r., a więc do wejścia w życie cytowanej ustawy z 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny, która uchyliła z dniem 1 października 1990 r. art.177 kc, co oznacza, że bieg zasiedzenia nieruchomości stanowiącej przedmiot własności państwowej rozpoczął się z tym dniem, od dnia 1 października 1990 r. zatem należy liczyć bieg terminu zasiedzenia dla działki nr (...) położonej w J., a który to termin zgodnie z art.172 kc przy złej wierze A. M. (2), a następnie wnioskodawców jako jego spadkobierców wynosił 30 lat, przy czym stosownie do dyspozycji art.10 in fine cytowanej ustawy okres ten należało skrócić o czas wcześniejszego samoistnego posiadania przed dniem wejścia w życie ustawy, tj. o 15 lat. Wobec tego Sąd stwierdził, że K. S., P. M., Z. Z. i A. M. (1) zgodnie z wyżej powołanymi normami art.10 ustawy z 28.07.1990 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny i art.172 kc nabyli w udziałach po 1/4 własność działki gruntu nr (...) położonej w J. przez zasiedzenie z dniem 2 października 2005 r.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art.520§1 kpc.